

flet Noget, som kan berettigede til en saadan
 extraordinær Fremgangsmaade som den, der
 her er benyttet. Dersom den høitagede Fi-
 nantsminister ikke har kunnet opdage denne
 Nød, endnu medens vi havde Finantsloven til
 Behandling, saa har jeg den Tro, at den ikke
 er saa stor, som den er bleven skildret fra flere
 Sider. Dersom de Vaagjældende vare gaaede
 til deres Minister, og han havde fundet deres
 Begjering grundet og var kommen til Rigs-
 dagen med et Forslag, medens vi endnu havde
 Finantsloven, saa er jeg temmelig vis paa,
 at man der i det Mindste ville have taget
 et saadant Forslag noget til Følge; man kunde
 jo da i Udvalget have forhandlet med Mini-
 steren og faaet hans Grunde fremsatte.
 Dette har imidlertid ikke kunnet ske, men dette,
 at man saaledes extraordinært skal gaa ind paa
 efter det private Initiativ at bevilge en lille
 ny Finantslov og sende den efter den store,
 efter at vi have givet denne fra os, er noget
 saa Extraordinært, Ualmindeligt og Uheldigt,
 at jeg vil advare Enhver af de ærede Med-
 lemmer imod at følge denne ganske nye Traaft.

Klein: Jeg maa opfordre det ærede
 Medlem til noget nærmere at angive, hvor-
 naar jeg skulde have udtalt dette, at en Mand
 Uærlighed tager til i samme Forhold, som hans
 Løn bliver større. Mig vitterlig har jeg
 hverken nu eller nogensinde tidligere udtalt en
 saadan Sætning; men, hvis jeg ikke har ud-
 talt det, saa forekommer det mig, at det ikke
 er ganske rigtigt af det ærede Medlem at ud-
 tale sig, som om jeg skulde have brugt en
 saadan Uttring. Det Gnest, der kan have
 givet det ærede Medlem Anledning til at
 fremkomme med en saadan Udtalelse, var den
 Uttring, jeg brugte, at der efter min Overbe-
 visning var Opfordring til at aabne Udgang
 til en Rønningforbedring for Soldassistenterne,
 naar man tog Hensyn til, hvorledes Livsfor-
 holdene have udviklet sig, og til de Fristelser,
 som Soldassistenterne kunde være udsatte for.
 Jeg har deri slet ikke udtalt Noget om, at
 man skulde kunne kjøbe sig Uærlighed til
 hos en Mand, der ellers ikke var ærlig; men
 jeg har ganske vist henvist til, at selv den ær-
 lige Mand, den Mand, der af Naturen er

ærlig, kan udsættes for saa store Fristelser, at
 det bliver for Meget i alt Fald at lægge paa
 en enkelt Mand, og jeg tror virkelig ikke, at
 Nogen, der praktisk kender til Forholdene i
 Livet, vil kunne benegte dette, at det kan være
 en stor Fristelse at udsætte en Mand for,
 naar han er stillet imellem Guld, ikke blot
 for sig selv, men ogsaa for sin Familie, og
 paa den anden Side en let Udgang til at
 gjøre sig Fordele. Jeg tror i det Mindste
 ikke, at det er rigtigt at udsætte Nogen for en
 saadan Fristelse.

S. M. Petersen: Dersom det ærede
 Medlem ikke har sagt Noget, hvori den Tanke
 kunde ligge, som jeg nu engang har opfattet
 var det ærede Medlems Tanke, saa har jeg
 gjort det ærede Medlem Uret; det erkjender
 jeg; men jeg kunde ikke opfatte den ærede
 Taler paa anden Maade, end at Tillæg i
 Rønnen skulde føre større Paalidelighed med
 sig, og jeg skal føie til, at, hvis min Huskom-
 melse ikke sorgler mig, saa er det ikke første
 Gang, at det ærede Medlem har udtalt sig
 saaledes. Jeg skal ikke benegte denne Tankes
 Berettigelse, men jeg vil for mit Bedkom-
 mende nøies med at drøfte den ved mig
 selv, idet jeg ikke tror, at det er heldigt at
 fremsætte den her. Den kan efter min Me-
 ning ikke udtrykkes paa anden Maade end ved
 at sige: Læg til Rønnen, saa bliver Uærlig-
 heden større. Men saa er Embedsstanden en
 egen Klasse, som har et eget Privilegium, thi
 ude i det daglige Liv er der, saavidt jeg veed,
 ingen Forskjel, enten man er fattig eller rig. Straf-
 sen bliver ikke nedsat for den Fattige, fordi han er
 fattig; er han sulten, og Sulden twinger ham til
 at bjerge sit Liv, saa bliver han ikke desto
 mindre straffet (Ufbyrdelse af G. C. D. Mül-
 ler). Bliver han ikke straffet? Jeg veed ikke,
 hvor det staar, at den Fattige maa skjæle, men
 det ærede Medlem veed jo saa mange Ting
 og multigvis ogsaa dette. Jeg kan forstaa og
 har det paa min Følelse, at denne Tanke kan
 have Noget paa sig, men jeg siger, at her i
 Thinget betragter jeg det for mit personlige
 Bedkommende som et uheldigt Argument.

C. B. Nimestad: Jeg har bedet om